

***Da li želite pomoći
nam promijeniti svijet?***

**Možete doprinjeti u našoj
misiji sljedećim djelima:**

- učestvovanjem u aktivnostima
- doniranjem potrebnog materijala i sredstava
- podržavajući nas kroz vaše molitve
- upoznavajući druge s našim proizvodima, predstavama i seminarima

WWW.PERUNMONDOMIGLIORE.ORG

**Tijekom ljetnih mjeseci
«Free hugs» obogaćeni
novitetom**

Pogled s balkona

**Šalica pola puna, čak i kad je
gotovo prazna**

str. 3

str. 8

str. 11

str. 12

Za bolji svijet

Bilten

Br. 41

Izdavač:

Udruga "Za bolji svijet"
Rubeši 105b
51215 Kastav
Tel: 051/225020
091/7956576

E-mail:

zaboljivsvijet@
perunmondogliore.org

Web:

www.perunmondogliore.org

Žiro:

2340009-1110117318

Urednice:

Rayna Milanova
Anna Perlini

Prijevod:

Sandra Oštrić
Lidija Petrovački

Grafička priprema:

Michael Brown
Mark Brown

Sadržaj

Br. 41

Tijekom ljetnih mjeseci	str. 3	Pogled s balkona	str. 11
«Free hugs» obogaćeni novitetom	str. 8	Šalica pola puna	str. 12
Obiteljski KLAUN kamp	str. 10	Vijesti i projekti	str. 14

Najdraži prijatelji,

neki dan sam pronašla citat od čovjeka kojem sam se divila i pokušavala sljediti tijekom tinejdžerskih godina – Albert Schweitzer, njemački misionar-liječnik, teolog i glazbenik 19. stoljeća. Čitala sam i druge njegove spise, a najviše od svega o njegovom odanom pomaganju siromašnima u Africi. Međutim, ova njegova kratka rečenica posebno me se dojmila: «S vremena na vrijeme naše svjetlo zna oslabiti, ali ga neka sasvim slučajna osoba ponovo rasplamsa. Svatko od nas duguje duboku zahvalnost onima koji su obnovili naše svjetlo.»

Vjerojatno mu se nekada dogodilo da i njegov plamen oslabi, uprkos snazi njegovih ideala. To se događa svima, pa čak i onima najsnažnijima. Ali, kako divno je kad nam netko pomogne ponovno rasplamsati taj plamen, i vratiti entuzijazam, kako bi i dalje pomagali drugima da njihov plamen ne oslabi. Hvala svima vama, koji ste nam se ove godine pridružili u volontiranju, i obnovili naš plamen. Vama posvećujemo ovaj bilten.

Uz puno ljubavi i zahvalnosti,

Anna

“Svaki čovjek se mora odlučiti da li će hodati u svjetlu kreativnog altruizma ili u mraku destruktivne sebičnosti. Najbitnije životno pitanje je: Što činiš za druge?”

(iz «San o nenasilju», po Martin L. King, Jr.).

Tijekom ljetnih mjeseci...

...naša udruga održala je pet volonterskih kampova i ugostila 150 volontera. Mnogi ljudi nas pitaju, gdje ste ugostili sve te ljude, sve ove grupe? Smiješno je vidjeti šok i nevjericu na licima, kada im odgovorimo: upravo ovdje, u našoj unajmljenoj kući sa pet spavaćih soba. Dok pripremamo bolje mjesto za budućnost, u ovom trenutku možemo ponuditi, što imamo, ispunjavajući zahtjeve stotine mladih ljudi koji bi željeli doživjeti iskustvo volontiranja i život u zajednici, barem za kratko razdoblje.

Naravno, nije to baš lako (za nas, stalne članove i volontere udruge «Za bolji Svijet»)... ali se svaka žrtva isplati zbog krajnjeg rezultata – promijene u životima mladih, volonterski projekti koje realiziramo zajedno. Osim onih koji su sudjelovali u kampovima, uključili smo još više mladih, oko 150, u različite volonterske aktivnosti: oslikavanje zidova, «Free hugs» (besplatni zagrljaji) i Flash mob ples (više na str. 8).

Dječji vrtić "Maestral" Rijeka

prije

D. Michele, 30 (koji je nedavno postao svećenik): Pronašli smo energiju u sebi, koja je ispunila naša srca, jer smo saznali da sa tako malo truda, možemo napraviti razliku, te da je u davanju bilo više radosti nego u primanju. Vidjeli smo potrebu, da čak i ispred svih materijalnih potreba, postoji dublja potreba za ljudskom ljubavlju, za nevidljivim, vječnim vrijednostima. I mi možemo učiniti nešto u našem okruženju, gdje živimo. Hajdemo djelovati i biti optimistični.

Posjet obitelji-Vojnić

Andrej, 18 (nakon posjete kod Anđe, *vidi str. 12*): Hvala ti, draga Anđa, što unatoč tolikoj patnji u svom životu, još uvijek uspijevaš biti pozitivna i nasmijana! Mnogi ljudi bi se predali za puno manje ... i dalje budi čudo života, i sa svojom čudesnom snagom, nastavi dijeliti pravu radost sa svima vama. Ti si jedinstvena!

poslje!

Sve u svemu, između lipnja i rujna 2012., organizirali smo:

12 predstava/klaun terapija u sljedećim ustanovama - 5 Domova za odrasle, 2 bolnice, i jedno Lječilište.

4 projekta oslikavanja i ličenja, koji su donjeli velike promijene u sljedećim institucijama:

- Dječji Vrtić «Maestral» Rijeka
- Dječji Vrtić «Kvarner» Rijeka
- Dom za nezbrinutu djecu «Izvor» Selce
- Centar za djecu s invaliditetom Sarajevo (BiH)

Radili smo i druge poslove poboljšanja radne sredine: farbanje ograde, namještaja, mjenjanje poda itd., u udruzi «Koraci» Rijeka i Domu za nezbrinutu djecu «Ivana Brlić-Mažuranić» Lovran.

Također, posjetili smo više od 30 obitelji u Rijeci, Karlovcu i Mostaru, te podijelili pomoć potrebitima.

Maria, 21: Dodat ću ovo iskustvo na mnoga bogatstva koja ste podijelili s nama tijekom ovih godina... samo ću ih ugurati pažljivo duboko, u najdragocjenije blago, u moje srce! Zahvaljujem svima vama, tako rijetki ljudi u vašoj misiji... nikada neću prestati zahvaljivati nebu što su se naše staze srele. Veliki zagrljaj!

Udruga "Koraci"

Cristina, 16: Mislim da mi je ovo iskustvo stvarno pomoglo u sazrijevanju. Biti u mogućnosti da pomognem potrebitim ljudima i situacije, dalo mi je veliku radost. Sviđa mi se vaš moto: «Ako želite biti sretni, učinite druge sretnima». Nadam se da ću opet doći iduće godine!

Dom Turnić

Laura, 17: Povratak u vašu kuću čini mi se kao povratak u svijet u kojem želim živjeti svaki dan. Ovo iskustvo s vama promijenilo mi je život, i djelomično način razmišljanja, pogled na svijet oko mene. Naučili ste me da vrijednost pridam svemu dobrome, i da se borim protiv boli, nasilja i nepravde. Hvala vam!

Renata, 22: Htjela sam vam reći da je ove godine moje iskustvo u volontiranju s vama bilo bolje nego ikad. Hvala vam, jer, kao i obično, primili ste nas raširenih ruku, i organizirali nezaboravan tjedan volontiranja, za nas, i za one u potrebi, u situacijama u kojima smo pomagali. Naše prijateljstvo je kao cvijet - počinje kao mali pupoljak, koji naraste i procvjet, donoseći svoje latice u potpunosti života. Vidimo se uskoro!

«Free hugs» obogaćeni novitetom

Tijekom ovog ljeta i jeseni, 8 puta organizirali smo «Besplatne zagrljaje» obogaćeni novitetom – «Flash Mob Dancing», ili ples sa skupinom mladih ljudi u centru grada. Taj događaj odvijao se u samom središtu Rijeke, Opatije, Sarajeva (BiH) i Verone (Italija). Ukupno više od 300 mladih ljudi je bilo uključeno u plesu i grljenju! Možete pronaći neke od ovih čarobnih trenutaka na You Tube-u, upisivanjem «Flash Mob Dance Rijeka», ili pogledati najnoviji video plesa na Facebooku: Udruga Za bolji svijet. Pozitivna energija plesa i zagrljaja promijenila je atmosferu u svakom gradu gdje je nastup održan, i podigla raspoloženje mnogih prolaznika i gledatelja.

Evo nekoliko dojmova mlade osobe, koja je sudjelovala u događaju:

Sandra, 24

Neplanirano, odlučila sam otići na dijeljenje besplatnih zagrljaja u centar grada. Očekujući samo „šetanje po Korzu“, odlučila sam se na to. No, kao i uvijek, nije bilo kako sam očekivala!! Odjednom, puf!... i idemo koreografija. Inače koreografija je super napravljena sama po sebi, ali ima puno pokreta – hoćeš plesnih, hoćeš „slobodnih“, pa je uslijedio šok, ali onaj pozitivan.

Dobra stvar je što sve te pokrete prati još bolja glazbena podloga. I eto, nakon par „generalnih“ proba, došao je i taj nastup na Korzu. Nisam očekivala da će zaokupiti toliko pažnje kod ljudi, ali je, što znači da je cilj postignut. Publika koja se skupila oko nas, mogla je vidjeti mlade ljude koji su spremni „zabavljati“ sve koji prođu po Korzu, i što je najvažnije, bez ikakve naknade za to, „prošnje“. Stvarno je lijepo vidjeti nasmiješena lica ljudi, koji su se sasvim „slučajno“ našli u pravo vrijeme na pravom mjestu, te nadam se, uspjeli bar na trenutak izaći iz svojih problema, preokupacija, i dozvoliti sebi da uživaju u trenutku i budu radosni. Nakon plesa, uslijedilo je „trčanje“ po Korzu i dijeljenje „besplatnih zagrljaja“.

Nakon svega navedenog, važno je još spomenuti, što je ovo isto tako dobar način za druženja, nova poznanstva, tako da bi trebalo svaki ovakav projekt malo više oglasiti, te ponoviti još koji put.

I za kraj, nema ništa ljepše nego na licu osobe, koja je prethodno bila smrknuta, zabrinuta, i u problemima, vidjeti osmijeh, ali uistinu onaj pravi OSMIJEH.

U ljeto 2006., grupa "klaunova" iz Italije (mladi koji se bave klaun terapijom) došla je kod nas u Rijeku volontirati. Ove godine, 2012., neki od njih su se vratili – ovaj put sa svojim obiteljima i djecom, i tako je nastao «Obiteljski Klaun kamp». Evo neke od dojmova mlade majke sudionice u tom kampu:

Obiteljski KLAUN kamp

«Prije mnogo godina došli smo u posjet ovoj zajednici kao dvoje mladih ljudi, a evo, ove godine dolazimo ponovno, ali kao obitelj s djecom. Željeli smo da i naša djeca dožive te iste emocije, koje smo mi iskusili dok smo volontirali: upoznavanje novih ljudi, osjećaj zahvalnosti, zajedništvo. Koja radost, da bi mogli ponovno izvući čarobni štapić, balončiće od sapuna i

mađioničarske trikove! No, najveća magija bila je u upoznavanju ljudskih života, u dijeljenju, smijehu, i zajedničkoj zabavi. Nismo nastupali s nekom velikom klaun predstavom; u stvari, bila sam ja ta koja je gledala predstavu: promatrajući svijetlost u očima svoje djece, koji su se toliko brzo uklopili i uživali u zajedničkoj atmosferi. Moja poruka drugim roditeljima djece: krenite bez straha,

učinite nešto za druge zajedno, kao obitelj. Većinu vremena smo mi, roditelji, koji kompliciramo, a djeca su jednostavna i uvijek spremna iskusiti život kroz oči ljubavi.»

Silvia-klaun Pistacchio

Prije četrnaest godina, bila sam pozvana na oproštajni parti, u Udruzi gdje mi je prijateljica radila. Bila je to strana Udruga, koja je odlazila iz Hrvatske, te su se njeni zaposlenici htjeli oprostiti sa velikim brojem prijatelja i suradnika koje su stekli za vrijeme boravka u Hrvatskoj. Te sam se večeri, zajedno s ostalima, uputila niz strminu blizu kuće okružene zelenilom. Kad smo stigli, domaćini su nas ljubazno otpratili do velike terase, gdje je bila ponuđena zakuska. Još uvijek se sjećam osjećaja kad sam ispred sebe vidjela nevjerojatan pogled: Jadransko more okruženo zelenim brežuljcima, malim slatkim uvalama, otocima u daljini i raskošnim nebom. Mislim da sam ostala gotovo paralizirana na nekoliko trenutaka, promatrajući i diveći se ovakvoj ljepoti, koja se tako iznenada pojavila predamnom. No, nisam bila jedina. Većina gostiju također je ostala šokirana prizorom. Dugo smo tako ostali naslonjeni na ogradu terase, komentirajući pogled.

Sve je išlo po planu, i bila je to jedna ugodna večer za sve. Sjećam se da sam nekoliko sljedećih dana, spomenula u razgovoru taj nevjerojatan pogled s terase. U to vrijeme smo živjeli u stambenoj zgradi na drugoj strani grada - ništa slično pogledu kojem sam se divila prethodne večeri. Ubrzo nakon toga, zbog nepredvidljivog niza događaja, kuća

s prekrasnim pogledom postala je moja kuća, i još uvijek, do dan danas živim u njoj (zajedno s obitelji i suradnicima). Tijekom tih četrnaest godina, u toj istoj kući, organizirali smo seminare, radionice, volonterske kampove svih vrsta, i primili mnoštvo posjetitelja iz različitih dijelova svijeta. I znate što? Ljudi se uvijek prvo upute na terasu, i tamo ostanu gledati, oduševljeni. Isti prekrasan pogled. Prije odlaska u krevet i u jutro, vidjet ćete ih kako sjede vani u tišini, gledajući u daljinu.

Voljela bih da mogu reći da i ja još uvijek činim isto, ali moram priznati da nije tako. Pogled van naše terase je dio našeg svakodnevnog života već dugi niz godina, i da, vidim, ali više ga ne cijenim dovoljno. Pretpostavljam da je to dio naše ljudske naravi: događa se u odnosima s ljudima, materijalnim dobrima, pa čak i u našem duhovnom životu. Nakon nekog vremena, počnemo uzimati stvari zdravo za gotovo, naviknemo se na njihovu ljepotu i korisnost, i na kraju otupimo na njih. Zato se u Psalmima kaže: «Vrati mi radost svoga spasenja» (Psalam 51, 12).

Kako bi divno bilo kad bismo mogli naučiti gledati na stvari na isti način kao kad smo ih prvi put otkrili! Zadržati tu svježinu i osjećaj čuđenja koliko možemo, dok još možemo!

Uskoro ćemo se preseliti iz kuće. I znate što? Zatekla sam se kako više vremena provodim na balkonu, i promatram ljepotu u daljini...

Šalica pola puna, čak i kad je gotovo prazna

Anđa je rođena u Prijedoru, u Bosni, a u kolovozu 1995., tijekom rata, pobjegla je u Vojnić (blizu Karlovca) - kao i mnogi drugi. Njezin suprug, nakon što je bio svjedokom zločina za vrijeme rata, završio je u psihijatrijskoj bolnici, gdje su mu dijagnosticirali šizofreniju.

Već oboljela od dijabetesa i psorijaze, Anđa se borila kako bi osigurala i podigla svoja tri dječaka. Uspjevala je u tome obrađivajući zemlju oko kolibe, gdje je živjela, i zahvaljujući pomoći mnogih humanitarnih organizacija. Prvi put smo se susreli u svibnju 2000., jer smo i mi bili jedna od organizacija koja je pružala pomoć potrebitim obiteljima u Vojniću i okolici.

Od tada smo je često posjećivali, dolazili u njezinu kolibu, pomagali, i družili se. Znali smo da nije lako

podići tri dječaka sama, pogotovo u takvim uvjetima. Unatoč svemu, Anđa nas je primila uvijek s osmijehom, vedra, tako da smo ubrzo kod nje počeli dovoditi prijatelje koji pate od tuge i depresije. Čim bi nju upoznali, odmah bi se osjećali puno bolje!

Kao i svaka dobra bosanka, u dogledno vrijeme, Anđa se odlučila nekako odužiti, vratiti primljenu pomoć, tako da je tijekom svakog posjeta pripremala tikvice, krumpir i ostalo povrće iz svog vrta, koje je odlučila dati «za zajednicu». To su bili pokloni od srca, koji su njoj

pomogli osjećati se korisno, i dijelom naše udruge. Godine 2005., Anđa je konačno dobila kuću za sebe i svoju obitelj. Iako nedovršena, kuća je predstavljala veliki napredak za obitelj koja je godinama živjela u teškim uvjetima. Naši volonteri iskopali su kanal i spojili vodu. Činilo se da je to početak boljeg života za Anđu ... i sa koliko entuzijazma ona je kopala tu zemlju... ali bolest je napredovala, i uskoro je izgubila vid na jednom oku. Godinu dana nakon toga, izgubila je i vid na drugom oku. «Dala bi noge u zamjenu za bar jedno oko», rekla bi.

Između 2005. i 2012., Anđa je

hitno prevezena u bolnicu nekoliko puta, s malo nade da ostane živa. No, njezina radost i volja za životom je pobijedila. Iako je izgubila obje noge, kada smo joj dolazili u posjet s volonterima, ona je još uvijek pjevala sa svim srcem iz svojih invalidskih kolica. I plesala bi, kad bi mogla... Kako je jedan 17-godišnji dječak rekao, «Ona vidi svoju šalicu pola punu, čak i kad je gotovo prazna». Anđa je živi primjer za sve nas – uči nas da prava sreća ne ovisi o onome što imamo ili nemamo. Prava sreća je u pravom izboru našeg stava.

VIJESTI I PROJEKTI

Matt i Melissa, obitelj iz Njemačke, sa svoje 6 djece, živjeli su u Sierra Leoneu i drugim afričkim zemljama gotovo 10 godina, gdje su humanitarno djelovali i žrtvovali se za druge. Čak troje njihove djece je rođeno u Africi! Ove godine, obitelj je posjetila našu zajednicu kako bi obavili projekt pod nazivom «Sponsorstvo knjiga». Zajedno smo posjetili tri doma za starije i nemoćne, dom za majke i djecu, i psihijatrijsku bolnicu, gdje su njihova djeca zabavljala štitičnike, a obitelj je donirala duhovne knjige.

16. rujna bio je predivan dan u Veroni: za vrijeme festivala volontiranja, gdje je naša udruga imala štand, preko 60 mladih ljudi i mnogi drugi prijatelji pridružili su nam se u «besplatnim zagrljajima» i plesom u centru grada!

Međunarodni Dan mira i Dan nenasilja u Rijeci: 21. rujna, i 2. listopada ove godine, obilježilo je 120 mladih ljudi na riječkom Korzu. Uz oslikavanje velikog platna pod nazivom «Svima je potrebna ljubav», «besplatne zagrljaje» i Flash mob ples, mladi iz tri srednje škole i jednog učeničkog doma u Rijeci promijenili su atmosferu u centru grada i podigli raspoloženje mnogih prolaznika!

1. listopada, korisnici Doma Turnić su nam se pridružili u novom centru (još u izradnji, ali s pizza peći u dvorištu!) na pizzu i zabavne aktivnosti, zajedno s prijateljima iz talijanske udruge «Paolo con Noi».

«Srce koje voli uvijek je mlado» je projekt sponzoriran od strane CSV (Centar volonterskog služenja) u Veroni – radi se o izradi dokumentarca u čast «Europske godine za aktivno starenje i solidarnosti među generacijama». Video će biti posvećen starijoj populaciji koja se aktivno uključuje u volontiranje, živeći punim plućima u svojim zlatnim godinama.

Uz sve trenutne aktivnosti, već sada se pripremamo i za Božićni period, u kojem planiramo održati 50-tak predstava u Hrvatskoj i Italiji. Također, pripremamo i «zimski volonterski kamp» nakon Božićnih blagdana.

HVALA

U ovom broju posebno želimo zahvaliti tvrtkama koje su pomogle u izgradnji novog volonterskog centra, donacijom materijala i/ili rada: **MODERN LINE d.o.o.** – Klana, i **FULL BLIND d.o.o.** – Kukuljanovo.

Također zahvaljujemo **Borislju Sliškoviću i njegovoj tvrtci VEGRA d.o.o.**, na vremenu i pažnji koju su posvetili za izgradnju našeg centra.